

Daniela Vaníčková, ZŠ TGM Horní Bečva

Zjizvený obličej

Můj výhled z okna zase kazí slunce,

kteří tak rádo vykukuje zpoza mraků a sahá mi přímo do obličeje. Zamračím svou vráscitou a zjizvenou tvář a teď už jen slyším smích svých vnoučat. Protože se už naučily mluvit, každou chvíli čekám otázku: „A dědo, proč máš tak zjizvenou tvář?“ nebo tak něco. Od těch malých nikdy nevíte, co čekat. Nejdřív do obýváku vběhne moje nejmladší vnučka a hned za ní se žene starší vnuk. Usměju se na ně, protože to mají rádi. Myslím... Alespoň vnuka, jako malého, jsem tím vždy rozesmál.

Za chvíli přišlo přesně to, co jsem čekal. Když uslyším tenoulinkým hláskem vyřčenou větu: „Dědečku, jak to, že máš tolik jizev?“ Ihned začnu vyprávět to, co mi v hlavě běželo už několikrát. Jako kazeta. Spustím a jedu.

„No... víte, děti, já jsem byl kdysi hasič. Ale jednoho osudného dne jsem s tím přestal.“

Děti žasnou a chtějí slyšet můj příběh, tak vyprávím.

„Píše se rok 1996, kdy byl celkem pěkný slunečný den... Můj spánek přeruší požární alarm.“

„Tak co tentokrát?“ zeptám se.

„Jeden menší domek na Červenci. Musíme vyrazit.“

Chápavě kývnu a slezu dolů do auta. Tohle byla denní rutina, protože srpnové počasí bylo pořád horké. „Na koho čekáme?“ zeptám se, protože jsme ještě nevyjeli.

„Na koho asi...“ řekne můj tehdy nejlepší přítel a zpoza rohu vykoukne můj druhý nejlepší přítel. Já a Pavel jsme už v autě a říkáme Tomovi, ať si pohne. Jakmile Tomáš nasedne, ihned vyrazíme, že ho to skoro shodilo, ale jako hrdina jsem ho chytil. Vyrážíme na Červenec.

„Ehmm, dovolíš?“ ladně uhnu a Tom zapne houkačku. Byli jsme mladí a hloupí, tak jsme houkali s ní. Celá vesnice jen slyšela „Ví ú, Ví ú, Ví ú!“ zpovzdálí.

Až dorazíme, celkem se udivím – to je domek tety Ivy! Divím se proto, že ona byla na oheň vždy tak opatrná. Určitě to byla nehoda, jako většina požárů. Ale mýlil jsem se.

Pavel jde prohledat dům, aby tetu našel, a přímo za ním vyráží Tomáš s hadicí připojenou k autu. Já hasím venku. Tak velký požár to není... pomyslím si, protože jsem viděl mnohem horší. Sice hořela celá její chata, ale... nebylo to nic extra. Jdu kolem domu a jsem v šoku. Někdo tam stojí se sirkami, ani benzín mu nechybí! Byl to pokus o vraždu. „HEJ!“ zařvu nahlas. On se ale jen usměje, protože v domě byly i oxidové bomby. Hořlavé, ovšem. Ten někdo stihne utéct těsně předtím, než dům vybuchne celý.

Vzbudil jsem se v nemocnici. Nikdy jsem se nepoznal tváří v tvář s tím, který to zavinil, ale ujistili mě, že už je dávno po smrti. V nemocnici jsem viděl svého bratra, i některé z rodin mých, nyní už mrtvých přátel. Jediné, co mi po nich zbylo, byl můj starý, zjizvený obličej...

Děti byly, k mému údivu, fascinované, ale smutné zároveň. Je to přece můj smutný příběh. Ani má dcera, která stojí ve dveřích, se neubrání slzám. Tenhle příběh slyšela už stokrát. Vyprávění příběhů je přece část dědečkovství, no ne? Myslím, že vyprávění příběhů mi jde dobře díky mým zážitkům z mládí.

„A dědo, bavilo tě být hasičem?“ zeptá se můj nejstarší.

„Ovšem, že ano. Byla to skvělá práce a to ani nezmiňuji zachraňování životů! Jsem rád, že jsem se stal hasičem. I když mě to stálo strašně moc, nikdy jsem toho nelitoval. Aspoň mám teď spoustu příběhů, které vám můžu vyprávět!“

Děti se s nadšeným výrazem zvednou a obejmou mě.

„Tak jo, večere je na stole...“ řekne má dcera. Děti ze mě slezou a vrhnou se ke stolu. Ani já neminu šanci ochutnat její palačinky s džemem.